

Druga strona postępowania: Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București

Interwenient: Berlin Chemie AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dla uznania, że spółka, która dokonuje dostawy towarów na terytorium państwa członkowskiego innego niż to, w którym ma siedzibę działalności gospodarczej, ma – w rozumieniu art. 44 zdanie drugie dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ i art. 11 rozporządzenia Rady nr 282/2011 – stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w państwie, w którym dokonuje dostawy towarów, konieczne jest, aby zaplecze personalne i techniczne wykorzystywane przez nią na terytorium tego ostatniego państwa stanowiło jej własność, czy też jest wystarczające, aby spółka ta miała bezpośredni i stały dostęp do takiego zaplecza personalnego i technicznego za pośrednictwem innej spółki powiązanej, kontrolowanej przez nią, gdyż posiada większość udziałów w niej?
- 2) Czy dla uznania, że spółka, która dokonuje dostawy towarów na terytorium państwa członkowskiego innego niż to, w którym ma siedzibę działalności gospodarczej, ma – w rozumieniu art. 44 zdanie drugie dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i art. 11 rozporządzenia Rady nr 282/2011⁽²⁾ – stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w państwie, w którym dokonuje dostawy towarów, konieczne jest, aby domniemane stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej bezpośrednio uczestniczyło w decyzjach dotyczących dostawy towarów, czy też jest wystarczające, że spółka ta posiada w państwie, w którym dokonuje dostawy towarów, zaplecze techniczne i personalne udostępnione jej w ramach umów zawartych z innymi spółkami, których przedmiotem jest działalność w zakresie marketingu, regulacji, reklamy, magazynowania i reprezentacji, mogąca mieć bezpośredni wpływ na wielkość sprzedaży?
- 3) Czy w ramach wykładni art. 44 zdanie drugie dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i art. 11 rozporządzenia Rady nr 282/2011 możliwość bezpośredniego i stałego dostępu podatnika do zaplecza technicznego i personalnego innego podatnika powiązanego, którego on kontroluje, wyklucza możliwość uznania tej ostatniej spółki powiązanej za usługodawcę na rzecz utworzonego w ten sposób stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2011, L 77, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 23 lipca 2020 r. – DM, LR / Caisse régionale de Crédit agricole mutuel (CRCAM)
Alpes-Provence**

(Sprawa C-337/20)

(2020/C 339/04)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: DM, LR

Druga strona postępowania kasacyjnego: Caisse régionale de Crédit agricole mutuel (CRCAM) Alpes-Provence

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 58 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wprowadza on w odniesieniu do nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych system odpowiedzialności dostawcy usług płatniczych wykluczający wszelkie powództwa z tytułu odpowiedzialności cywilnej na podstawie prawa powszechnego, oparte na tych samych okolicznościach faktycznych, na niewypełnieniu przez tego usługodawcę obowiązków nałożonych na niego na mocy prawa krajowego, w szczególności w przypadku, gdy użytkownik usług płatniczych nie zgłosił dostawcy usług płatniczych w ciągu 13 miesięcy od obciążenia konta, że transakcja płatnicza nie była autoryzowana lub została nieprawidłowo wykonana?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy ten sam artykuł stoi na przeszkodzie temu, by poręczyciel użytkownika usług płatniczych powoływał się, w oparciu o te same okoliczności faktyczne, na odpowiedzialność cywilną na podstawie prawa powszechnego dostawcy usług płatniczych, korzystającego z poręczenia, w celu zakwestionowania kwoty zabezpieczonego długu?

(¹) Dz.U. 2007, L 319, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 24 lipca 2020 r. – Bank Sepah / Overseas Financial Limited, Oaktree Finance Limited**

(Sprawa C-340/20)

(2020/C 339/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Bank Sepah

Druga strona postępowania kasacyjnego: Overseas Financial Limited, Oaktree Finance Limited

Pozostali uczestnicy postępowania: Procureur général près la Cour de cassation

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 lit. h) i j) oraz art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 (¹), art. 1 lit. i) i h) oraz art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 961/2010 (²), a także art. 1 lit. k) i j) oraz art. 23 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 267/2012 (³) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie zastosowaniu wobec zamrożonych aktywów, bez uprzedniego uzyskania zezwolenia właściwego organu krajowego, środka, który nie wywołuje skutku w postaci wstąpienia wierzyciela w prawa i obowiązki dłużnika, takim jak zabezpieczenie sądowe lub zajęcie zabezpieczające, przewidziane we francuskim kodeksie cywilnego postępowania egzekucyjnego?
- 2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie okoliczność, że podstawa wierzytelności podlegającej odzyskaniu od osoby lub podmiotu, którego aktywa zostały zamrożone, nie jest związana z irańskimi programami jądrowym i pocisków balistycznych, a zaistniała przed przyjęciem rezolucji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych nr 1737 (2006) z dnia 23 grudnia 2006 r.?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2007, L 103, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. 2010, L 281, s. 1).

(³) Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. 2012, L 88, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2020 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-341/20)

(2020/C 339/06)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Moro, A. Armenia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska